

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: 3000 pár cipő és 1000 tej-
konzerv közönsége

Forrás: .....

Byp.
(Hely)

1921. 7. 13
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

1921

Személy

Helvszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári háziomda 1920

3000 pár cipő és 1000 tejkonzerv közönsége

(A Világ tudósítójától.) A szegénysorsu asszony ott támaszkodik a régi képviselőház kapujában, a karján gyerek ül és sirásra görbült lefelé a szája. Szeméből meg könny folydogál az orcájára, a három rendőr, akit odarendeltek posztra, meg az amerikai lobogós automobil sofförje alig győzik csendesíteni. A folyosón öt-hat egyszerű ruhás, fésületlen és sápadt asszony topog le meg föl a pólyásbabájával, akik már nem is sirnak, hanem bömbölnek és ordítognak. Talán éhségükben, talán elkeseredésükben vagy unalmukban, esetleg megszokásból, sohasem lehet tudni a pólyába öltöztetett gyerekeknél.

— Ejnye, Sárka... elhallgass már... — kérlek és könyörög szeretettel az egyik asszony.

— Csitt no, Pistike... csitt no... — próbálkozik meg egy másik a rábeszéléssel.

— Csend legyen, ha mondom!... — fenyegetőzik a harmadik szigorúan (már amennyire szigorú lehet egy aggódó anya a héthónaposnak látszó gyerekéhez).

Nem használ semmit. A negyedik asszony meg csak nézi ezt az egészet, az ő gyereke nem hagyja abba egy pillanatra sem a sirást, hát oda telepszik vele egy faláda tetejére, kigombolja a bluzát, nekiegyenesedik s csak egyetlen szót mond:

— Ne...

Abban a pillanatban elhallgat a síró és bömbölő gyerek, mert valami mással van elfoglalva.

Beljebb, az ülésterem bejárója felé még hangosabb lesz a lárma. Az ajtók mögül száz és száz apró torok pityergése, szepegése, sirása-rivása, ordítóása, bömbölése olvad össze egyetlen kórusba, nem lehet meghatódás nélkül beszámolni róla...

Szónok, akit nem zavar a sirás

Az elnöki emelvényen Pedlow kapitány. Mellette Bukovszky Viktor városi tanácsnok. Az uj-

ságírók asztalánál három fehérruhás kisasszony, egy csomó papírral és féltucat frissen faragott ceruzával, de valószínűleg nem abból a célból, hogy újságtudósítást készítsenek. Látszólag érdektelenül és foglalkozásszerűen bámulják, hogy mi megy végbe a teremben, ahol a körbe futó padokban csupa olyan szegénysorsu asszony és siránczó gyerek sorakozik, mint a kapuban álldogáló, vagy mint azok, akikkel a folyosón találkoztam: Egyszerű fehér ingecskékben, vagy egyszerű kék ingecskékben, tisztára mosva és tisztára fésülve ülnek az anyjuk ölében azok, akik nem pirosszínű pólyából forgatják elő mindenre kiterjedő, bámsz tekintetüket. Még 6—7 esztendősek látszó nagyobb gyerekek is vannak, ők persze illedelmesen ülnek, akár csak az iskola padjában, karba tett kézzel.

Ezek a 6—7 évesek úgy figyelnek a szónok szavára, mintha prédikációt hallgatnának, vagy valami nagyon érdekes, szórakoztató mesét. Más nem is figyel az egész teremben. A gyülekezet fele ugy sem értene egy szót sem a beszédből, a másik fele meg azzal van elfoglalva, hogy csittit, babusgat, csendesit, altat, ringat, dédelget, becéz és szoptat. Csak azért, hogy csend legyen és rend legyen, mert ünnepség van, szépséges és gyönyörűsége ünnepség, ahová meghívót is kaptak mindannyian, a főváros népjóléti osztályától.

Nini... köröskörül amerikai zászlók és magyar zászlók. Meg az egész teremben körbeszaladó virágkoszorúk és piros-fehér-zöld és kék alapon fehér csillagos drapériák. Pajzsok és címerek, amerikai és magyar nemzeti színekkel felcífrázva. Van mit mutogatni és van mivel hallgatásra csábítani az egyre síró gyerekhadsereget.

— Nézd, aranyos: zászló!...

— Jaj, mennyi virág... és mennyi csillag... és mennyi kis baba... itt is, ott is... látod, azok már nem sirnak...

Ilyen és hasonló szavak röpködnek körülöttem a teremben, persze csak halk suttogás hangján, mert a jó bácsit, aki éppen beszédet mond, nem illik zavarni.

Soha annyi egyhangú közbeszólás, azaz közbesírdogálás mellett nem mondtak még beszédet, mint Bukovszky tanácsnok e pillanatban. Bejelentí, hogy azért hívták össze a szegénysorsu gyülekezetet, hogy a cincinatii magyar munkások cipő- és tejkonzerv-ajándékát szétosszák közöttük.

Ugy látszik, őt nem zavarja a szüntelenül és egyfolytában felhangzó síró-zenekar muzsikája, ami itt nem kellemeilen és nem kelti senkiben sem azt az érzést, mint például egyetlen gyerek sirása, amely váratlanul és meglepetésszerűen hangzik elő a szomszéd szobából.

Uraim, hölgyeim, csecsemők...

Mielőtt a kiosztás megkezdődne — mondja — egy pár pernyi türelmet kér, mert a cincinatii magyarok kikötötték, hogy fényképfelvételeket készítsenek az ünnepségről és a képeket küldjék el Amerikába. Két fotografáló masina mered elő a terem háttéréből és két izgatott fotografus ugrál össze-vissza a teremben.

Pedlow kapitány feláll az elnöki emelvényen. Bukovszky tanácsnok is feláll, a három fehérruhás kisasszony az újságírók padjában a hajához kapdos, meg a bluzát igazítja, egész idő alatt most fogja el őket valami kis izgalom és érdeklődés. Háttal ülnek a fotografáló masinának, hát majd kicsavarodik a nyakuk, úgy forgolódnak. Keresik az előnyös helyzetet. A sok-sok anya is mind a maga gyereket akarja előtérbe helyezni. A padra állítják a kicsiket, a legtöbbet persze támogatni kell a felállásban a hóna alatt, mert maguktól eldőlnének. A pólyákat a levegőbe emelik, a vállukra ültetik a gyerekeket, csupa kapkodás és készülődés az egész terem.

A gyerekek erre még jobban megrémülnek, mint az egész ünnepélyességtől, hiszen a fényképezés előtt ugyanis mindig nyugtalanság fogja el

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: .....

Forrás: .....

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinomda 1920

őket és egy pillanatra sem lehet őket lecsillapítani.
— *Uraim, hölgyeim, csecsemők* — könyörög a fotográfus —, csak másodpernyi türelmet kérek . . .

Hasztalan. A kérésből könyörgés, sóhaj, imádkozás lesz, szegény embert őszintén sajnálni lehet ott a gép mellett. Az amerikai kapitányt, meg a tanácsnokot figyeli félőn, hátha türelmetlenkednek. De nem. Ők már hozzászoktak ehhez és csak mosolyogva gyönyörködnek az egész képben.

— *Uraim, hölgyeim, csecsemők* — kürtöli bele újra a gyülekezetbe a fotografus. — Most hármát számolok! . . .

A fényképezőgép lenszójéről lekapja a fekete

kalapot, s mialatt háromig számol, minden gyermeknek négy feje és féltucat karja rögződik a sápadt lemezre . . . Csak a három kisasszony nyugodt és vidám mosolyukat megörökíti a fényképezőgép. Cincinnati számára . . .

2000 pár cipő a vidéknek jutott

A fényképezés után megkezdődött a három kisasszony munkája. Vagy háromezren voltak jelen a tereben, ami 1500 gyereket jelent. Az 1500 lélekről jegyzéket vett föl a három kisasszony és 16 csoportba osztották őket, ahol csupa fekete-színű meg sárgaszínű, finom amerikai cipő volt elkészítve, várt a kiosztásra.

1000 pár cipőt osztottak ki, persze csak a nagyobb gyerekeknek. A pólyások, a karonülők, meg a kisebbbecskék tejkonzervet kaptak. 1000 tejkonzerv került a cincinnati-i magyar munkások jóvoltából a boldog tulajdonosokhoz, akik ott szorongatták az ajándékot a kapukban, vagy a pityergő gyerekek kezébe adták, mire egyszerre csendesedni kezdett a siró-muzsika és öröm és meghatódás járta át a lelkeket, Pedlow kapitány

virágot kapott, mint már ilyenkor szokás és kiválasztották a legszebb, legaranyosabb gyereket az összesek közül, odaültették a térdeire és lefényképezték, szintén szokásszerűen.

Bukovszky tanácsnok még elmondotta a *Világ* munkatársának, hogy összesen 3000 pár cipőt küldtek az amerikaiak, de ebből csak 1000 jutott a pesti gyerekeknek. 2000 a vidék nagy városaiba került: Győrbe, Debrecenbe, Szegedre, Esztergomba, Miskolcra és Kaposvárra és ott örvendeztetni meg a szegényeket.